"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା କାରଣ ଏବେ ତୁମକୁ ବାଣୀଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହି ପବିତ୍ର ହୁଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ହେଲେ କେଉଁ କଥାରେ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ଦୃଷ୍ଟି ଉପରେ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ କାରଣ ଏହା ବହୁତ ବଡ ଧୋକାବାଜ୍ ଅଟେ । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆତ୍ମା ଭାଇ ଭାଇ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ଏକାନ୍ତରେ ବସି ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କର । ଭଗବାନଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ହେଲା—ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ପ୍ରତି ସାବଧାନ ରୁହ ।

ଓଁ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ସବୁକିଛି ବୁଝିଯାଇଛନ୍ତି କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ବୁଝିପାରିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସିବେ । ଏଠାରେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପାଠ ପଢ଼ାଉନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଭଗବାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ ଦରକାର । ତାଙ୍କର ନାମ କେତେ ଉଚ୍ଚ- ଭଗବାନ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ନାମ ଏବଂ ରୂପରୁ ନିଆରା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ହିଁ ନିଆରା କେତେ ସୁକ୍ଷ୍ମ ବିନ୍ଦୁ । କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ତାରକା ସଦୃଶ । କିନ୍ତୁ ତାରକା ତ' ଏତେ ଛୋଟ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ତ' ବାସ୍ତବରେ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ । ବାବା ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ମହିମା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର... । ଏଥିରେ ସଂଶୟର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ପବିତ୍ରତାର । ତେବେ ଏହି ବିକାର ପାଇଁ ହିଁ କଳହ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ଯାହାକିଛି ବି ଅତିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ବିଘ୍ନ ଇତ୍ୟାଦି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ତାହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେବାର ଅଛି । ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗମାନଙ୍କରେ ଏଭଳି କଥା ହୋଇନଥାଏ । ଏଠାରେ ଖାସ୍ ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ହିଁ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହେଉଛି । ବାବା ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ କେତେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହେଉଛି । ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି—ମୁଁ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ଆସିଥାଏ । ବାନପ୍ରସ୍ଥର କାୟଦା ମଧ୍ୟ ଏହି ସଙ୍ଗମଯୁଗରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥୀମାନେ ବାଣୀଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ହିଁ ରହିବେ ଏବଂ ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯିବା ପାଇଁ ହେଲେ ବାବାଙ୍କୁ ପୁରା ପୁରା ଯୋଗ କରି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ କେବଳ ଗୋଟିଏ । ଘରକୁ ଫେରିବା ପାଇଁ ହେଲେ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଘରକୁ ତ' ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହିଁ ହେବ । କେବଳ ଦୁଇ ଚାରିଜଣ ଯିବେ ନାହିଁ । ସାରା ପତିତ ଦୁନିଆର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଡ୍ରାମା ବିଷୟରେ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କଳିଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଡ୍ରାମା ଚକ୍ର ଲଗାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ, ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଇପାରିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଗତି ସଦଗତିଦାତା କେବଳ ଜଣେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ଆତ୍ମା ରହିଥା'ନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । କଳିଯୁଗରେ ଅନେକ ଧର୍ମ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ତ' ବହୁତ ସହଜ କଥା ଏବଂ ଏକଥା ବାବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏଥିପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ଝଗଡା ହେବ । ଯଦି ବାବା ଜାଣିନଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ଏଭଳି ଉପାୟ କାହିଁକି ବାହାର କଲେ ଯେ ତୁମେ ଲୌକିକରୁ ଚିଠି ନେଇଆସ, ମୁଁ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପାନ କରିବାକୁ ଯିବି । ତେଣୁ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଝଗଡା ହେବା ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଚାଲି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ପୁଣି ଆହା! ମାୟା ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତୁ ନିଜ ଆଡକୁ ଟାଣି ନେଇଯାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇରହିଛି । ଏହାକୁ କେହି ବି ଏଡାଇ ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଏହିଭଳି ଶବ୍ଦ କେବଳ କହିଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥକୁ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସନ୍ତାନମାନେ ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢ଼ା କିନ୍ତୁ ଏହି ଆଖି ଏଭଳି ଧୋକାବାଜ ଅଟେ, ନକହିଲେ ଭଲ । ଏହି ଦୁନିଆ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟେ । କଲେଜମାନଙ୍କରେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ କେତେ ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବିଦେଶ କଥା ତ' ନକହିଲେ ଭଲ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏଭଳି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାଲି ତୁମକୁ ରାଜତ୍ୱର ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଥିଲି, ତୁମେ ସବୁକିଛି ହରାଇ ବସିଛ । ଲୌକିକରେ ମଧ୍ୟ ବାପା ପୁଅକୁ କହିଥା'ନ୍ତି, ତୁମକୁ ମୁଁ ଏତେ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିଲି, ସବୁ ସମାପ୍ତ କରିଦେଲ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ପିଲା ଅଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ କି ନିମିଷକେ ସବୁ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଉଡାଇଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବେହଦର ପିତା ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ କେତେ ଧନ ଦେଇଥିଲି, ଯୋଗ୍ୟ କରି ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିଥିଲି, ଏବେ ଦେଖ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ତୁମର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହୋଇଛି! ତୁମେ ମୋର ସେହି ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ତୁମେ କେତେ ଧନବାନ ଥିଲ, ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା ଯାହାକି ତୁମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛ । ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ପ୍ରତିଦିନ କହୁଥିଲା ବାଘ ଆସିଲା, ବାଘ ଆସିଲା କିନ୍ତୁ ବାଘ ଆସୁନଥିଲା । ଦିନେ ବାସ୍ତବରେ ବାଘ ଆସିଗଲା । ସେହିଭଳି ତୁମେ କହୁଛ ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଲା କି ଆସିଲା, କିନ୍ତୁ

ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ତ' ସବୁଦିନ କହୁଛ ବିନାଶ ହେବ । ଏହି କଥାର ହିଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରୂପରେ କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର କୌଣସି ଦୋଷ ନାହିଁ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହୋଇଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ବାବା ମଧ୍ୟ ବହୁତଥର କହିଛନ୍ତି- ତୁମେ ଲେଖୁଥାଅ ଯେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବାପାଇଁ ଠିକ୍ ଏହିଭଳି ମ୍ୟୁଜିୟମ୍ ଖୋଲିଥିଲ । ବହୁତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଲେଖ ଏହାକୁ ଆସି ବୁଝ, ଏବେ ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ଯାଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ହେଲା ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ । ଭାରତ ଦିନେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଥିଲା । ସେହି ସ୍ୱର୍ଗ ହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବିଶାଳ ନାଟକ ଯେଉଁ ନାଟକରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଅଭିନେତା । ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ସାରି ଏବେ ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଏହି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ, ଏବେ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲି ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛୁ । ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ରତାର କାରଣରୁ ଅତ୍ୟାଚାର ସହନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା ତ' ତୁମକୁ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବାହାରକୁ ଗଲେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇଯାଉଛ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କ କଥାକୁ ଶୁଣନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ କହନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦିଅନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆହା ମୋର ମାୟା, ପୁଣି ଯେପରି ଥା'ନ୍ତି, ସେହିପରି ହୋଇଯାଆନ୍ତି ବରଂ ଆହୁରି ଖରାପ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । କାମ ବିକାରରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଆହୁରି ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି ।

ଶିବବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ବିଶ୍ୱକୁ ଶିବାଳୟ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ବେହଦର ପିତା କେତେ ମିଠା । ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣାପଡିଯିବ ତେବେ ବହୁତ ଆସିବେ । ପୁଣି ପାଠପଢ଼ା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସକାଳ ସମୟରେ କେତେ ଶାନ୍ତି ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଯୋଗ ବ୍ୟତୀତ ବିକର୍ମ କିପରି ବିନାଶ ହେବ ? ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଚିନ୍ତା ସବୁବେଳେ ଲାଗି ରହିଛି । ଏବେ ସମସ୍ତେ ପତିତ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ପବିତ୍ର ମୁକୁଟଧାରୀ କିପରି ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଅତି ସହଜ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ଝଗଡା ତ' ହେବ, କିନ୍ତୁ ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା ତ ବିଲକୁଲ୍ ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି । ପୋଷାକ ଇତ୍ୟାଦିରେ କୌଣସି ଅନ୍ତର ନାହିଁ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଗେରୁଆ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବାବା ପୋଷାକ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ ବାବା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି ବାକି ଆଉ କୌଣସି ଅନ୍ତର ନାହିଁ । ବାବା ଯେପରି ସ୍ନେହର ସହିତ ପିଲାମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଉଛନ୍ତି,

ପାଳନ ପୋଷଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର କୌଣସି ଅହଂକାର ନାହିଁ । ବିଲକୁଲ୍ ସାଧାରଣ ଚାଲିଚଳଣ ରହିଛି । ବାକି ରହିବାପାଇଁ ଘର ନିଶ୍ଚିତ ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡିବ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଏକଦମ୍ ସାଧାରଣ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ବାବା ତ' ଚୁମ୍ବକ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ କୌଣସି କମ୍ ନୁହଁନ୍ତି । ଝିଅମାନେ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବହୁତ ସୁଖ ମିଳୁଛି, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ' କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ଶକ୍ତି ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଶକ୍ତି କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହିଭଳି କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତ' ସମାନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପୁଣି ତ' ସମସ୍ତଙ୍କର ଚେହେରା ସମାନ ହୋଇଯିବ, ପଦବୀ ମଧ୍ୟ ସମାନ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ତ' ଏହିଭଳି ତିଆରି ହୋଇଛି ଯେଉଁଠି ତୁମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମରେ ୮୪ଟି ଶରୀର ମିଳିବ, ଯେପରି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମିଳିଥିଲା ସେହିପରି ମିଳିବ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବର ଚେହେରା ହିଁ ମିଳିବ ଏଥିରେ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ଏସବୁ ହେଲା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ଏବଂ ଧାରଣ କରିବାର କଥା । ବିନାଶ ତ' ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢ଼େଇ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ମୃତ୍ୟୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି । ପରମାଣୁ ବୋମା ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ହେବ । ବଡ ବଡ ପଥର ଇତ୍ୟାଦି ତଳକୁ ଖସିବ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଘରଦ୍ୱାର ଭାଙ୍ଗିଯିବ । କେତେ ବି ମଜବୁତ ଘର ତିଆରି କରନ୍ତୁ, ମୂଳଦୁଆ କେତେ ବି ପକ୍କା କରନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭୂମିକମ୍ପ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଘର ଭାଙ୍ଗିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କୁହାଯାଏ ମୂଳଦୁଆ କେତେ ବି ମଜବୁତ କର ୧୦୦ ତାଲା ବିଶିଷ୍ଟ ଘର ତିଆରି କର କିନ୍ତୁ ବିନାଶ ତ' ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏସବୁ କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ ।

ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାପାଇଁ । ବିଦେଶରେ ଦେଖ କେତେ ଚାକଚକ୍ୟ ରହିଛି ଏହାକୁ ରାବଣର ଆଡମ୍ବର କୁହାଯାଏ । ମାୟା କହୁଛି— ମୁଁ ମଧ୍ୟ କମ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ତୁମର ହୀରା ନୀଳାର ମହଲ ହେବ । ସବୁ ଜିନିଷ ସୁନାରେ ନିର୍ମିତ ହେବ । ସେଠାରେ ଦୁଇତାଲା, ତିନିତାଲା ବିଶିଷ୍ଟ ମହଲ ତିଆରି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଜମି ପାଇଁ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ସବୁକିଛି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ରିଫ୍ରେସ୍ ହେବା ପାଇଁ ପଣ୍ଡା ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ପୁଣି ବି ସେମାନେ ଆସିବେ । ଏତେ ସବୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେବେ

ବାବାଙ୍କ ସଂକଳ୍ପ ଆସୁଛି ଯେ ଜଣାନାହିଁ ଏମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଦେଖିବି କି ନାହିଁ ? ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଏହି ମାର୍ଗରେ ଚାଲିପାରିବେ କି ନାହିଁ ? ଏମିତି ତ' ବହୁତ ଆସିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ପଳାଇଗଲେ । ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ପତ୍ର ଲେଖୁଛନ୍ତି, ବାବା ଆମେ ତଳକୁ ଖସିଗଲୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆରେ କରିଥିବା ଆମଦାନୀ ସବୁ ଚଟ୍ କରିଦେଲ । ପୁଣି ଏତେ ଉଚ୍ଚ ଆଉ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅବଜ୍ଞା । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅଧ୍ୟାଦେଶ ଜାରି କରୁଛନ୍ତି— ଅମୁକ ସମୟରେ ବାହାରକୁ ବାହାରିବ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ଗୁଳି କରିଦେବୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହେଲ ତେବେ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଭଗବାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ହେଲା-ଖବରଦାର ରୁହ । ଆଜିକାଲି ଗ୍ୟାସ ଇତ୍ୟାଦିରେ ଏଭଳି ଜିନିଷ ବାହାର କରିଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ବସୁ ବସୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବେ । ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇରହିଛି କାରଣ ଶେଷ ସମୟରେ ଡାକ୍ତରଖାନା ଇତ୍ୟାଦି ରହିବ ନାହିଁ । ତୁରନ୍ତ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ଦୁଃଖ-କଷ୍ଟ ଇତ୍ୟାଦିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ରହିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟେ । ଆୟୁଷ ପୁରା ହୋଇଗଲେ ଆତ୍ମା ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଦେବ । ସେଠାରେ କାଳ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ରାବଣ ହିଁ ନାହିଁ ତେଣୁ କାଳ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବ । ଇଏ ହେଉଛି ରାବଣର ଦୂତ, ଭଗବାନଙ୍କର ନୁହେଁ । ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ତ' ବହୁତ ସ୍ନେହୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କେବେହେଲେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଦୁଃଖକୁ ସହନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ତିନିଭାଗ ତୁମେମାନେ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛ । ବାବା ତୁମକୁ ଏତେ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେବେ ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ, ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର ପାପର ବୋଝ ରହିଛି । ତୁମକୁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି— ସର୍ବଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ । ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ପଢୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଧିକାରୀ କହିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସବୁର ଅଧିକାରୀ ହେଉଛି ମୁଁ । ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରର ସାରାଂଶକୁ ଶୁଣାଉଛି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପର ବିନାଶ ହେବ । ବାକି ପାଣିରେ ସ୍ନାନ କଲେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ! କେଉଁଠି କେଉଁଠି ତ ବହୁତ କମ୍ ପାଣି ଥିବ, ତାକୁ ମଧ୍ୟ ତୀର୍ଥ ଭାବି ସ୍ନାନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନ ନିଶ୍ଚୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ନିଶ୍ଚୟ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି- ଏଥିରେ ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଭଗବାନ ପବିତ୍ର ହେବାପାଇଁ ଯେଉଁ ଆଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି, ତା'ର କେବେ ବି ଅବଜ୍ଞା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବହୁତ ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ହେବ । ବାପଦାଦା ଉଭୟଙ୍କର ପାଳନାର ପ୍ରତିଦାନ ସ୍ୱରୂପ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଡ୍ରାମାର ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟଳ ବୋଲି ଜାଣି ସଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ । ବିନାଶ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଏକମାତ୍ର ବାବା ଶବ୍ଦର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ଯୋଗ ଏବଂ ସେବାରେ ରହୁଥିବା ସଚ୍ଚାଯୋଗୀ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମୁଖରେ ବା ମନରେ ବାରମ୍ବାର ବାବା ଶବ୍ଦ କହୁଛ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହେବା କାରଣରୁ ବାବା ଶବ୍ଦ ମନେ ପଡିବା ବା ଚିନ୍ତା କରିବା ହିଁ ଯୋଗ ଅଟେ ଏବଂ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ବାରମ୍ବାର କହିବା ଯେ ବାବା ଏଭଳି କରୁଛନ୍ତି, ବାବା ଏହି କଥା କହିଲେ— ଏହା ହିଁ ସେବା ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ବାବା ଶବ୍ଦକୁ କେହି ଆନ୍ତରୀକତା ପୂର୍ବକ କହୁଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା କହୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ତରର ସହିତ କହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସଦାସର୍ବଦା ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ଏବଂ ଶକ୍ତିର ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି । ବୁଦ୍ଧିବାଲାଙ୍କୁ କହିବା ସମୟରେ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ କିନ୍ତୁ ସଦାକାଳ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପରମାତ୍ମା ରୂପକ ଜ୍ୟୋତି ରୂପରେ ଝାସ ଦେଉଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ସଚ୍ଚା ପତଙ୍ଗ ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****